

forbløffende Resultater, der kommer ud af det. Den højtærede Finansminister har allerede her givet en Redegørelse, men jeg vil gerne have Lov at tage et Par Ting op igen for at sammenligne Gaardmændene med andre Samfundsklasser.

Det viser sig efter Landsoverskatteraadets Beretning, at de Stikprøver, der er foretaget, har i Juli Kvartal indbragt i alt 400 000 Kr. fra 166 Godsejere, Proprietærer, Forpagtere og Gaardmænd; af dette store Tal 166 er dog de 160 Gaardmænd; i alt blev der undersøgt 276 Personer, og i alt indbragte Undersøgelsen 522 736 Kr. Altsaa, man ser, at i enhver Henseende staar Gaardmændene som en flot Nr. 1. I April Kvartal indkom der i alt 750 000 Kr. fra 250 Godsejere, Proprietærer, Forpagtere og Gaardmænd, og af de 250 er de 240 Gaardmænd; samtlige undersøgte var 414, og de indbragte i alt 1 Mill. Kr. Endelig foreligger der for Januar Kvartal 1924 følgende: der blev undersøgt og afgjort 185 Sager, 6 for Proprietærer og Forpagtere, 179 for Gaardmænd, og derved indkom der 908 000 Kr.; i alt var der 243 Sager, der indbragte 1 479 395 Kr. Nu er det store Spørgsmaal, som dog bør undersøges for Retfærdighedens Skyld, dette: Er nu ikke Gaardmandsklassen talmæssig saa stor, at vi i denne Samfundsklasses talmæssige Størrelse ser en naturlig Forklaring paa, at der er saa overmaade mange, som har haft det Uheld at tage fejl med Hensyn til deres skattepligtige Indtægt? Derfor skal jeg tillade mig at oplyse fra denne Statistik, det sidste Hæfte, hvorledes det forholder i den Henseende. Denne Statistik regner med, at der er 70 000 Gaardmænd, der er Forsørgere, Mænd og Kvinder; der er 87 000 Hovedpersoner i Haandværk og Industri, 54 000 Personer i Handel og Pengeomsætning, 17 000 i Trafik og Kommission, 96 000 i immaterielle Virksomheder og 148 000 Pensionister, Kapitalbesiddere og lignende. Man ser altsaa, at Gaardmandsklassen paa ingen mulig Maade træder frem som den særlig talrige i Mod-sætning til alle de andre, og dog har den et saa uhyre Overtal der, hvor det drejer sig om at finde dem, der har taget fejl af deres skattepligtige Indtægt.

Det er ikke Smaaabeløb, det drejer sig om. Det drejer sig om en Undersøgelse, som foreløbig omfatter efter den højtærede tidligere Finansminister det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelse i 904 Personer. Hvis vi regner, at de alle sammen skulde bøde paa lignende Maade som de, der hidtil har bødet, vilde det give

Staten en Indtægt paa 5 712 000 Kr. alene fra denne Brøkdæl af Gaardmandsklassen. Hvad vil der saa ikke komme ind, det vil sige, hvad skylder den danske Gaardmandsklasse ikke alle os andre Skatteydere — for det er det, det kommer an paa —, hvis der er begaaet tilsvarende Fejl? Det er det, der er Grunden til, at jeg har talt om denne Sag her. Det er det, jeg mener: der maa være Retfærdighed, og der er ingen Mening i, at Arbejderen og Lokomotivføreren og Stationsforstanderen og Præsten, og hvem jeg vil nævne af pengebetalte, skal betale Skat i for høj Grad af deres Indtægter, fordi Gaardmanden ikke forstaar at vurdere sin Indtægt paa rigtig Maade; det maa vi have lært Gaardmanden.

Derfor har jeg to Ønsker. Det ene er, at den højtærede Finansminister — og det ved jeg, det har han allerede sagt, at han vil imødekomme — ikke alene vil fortsætte den Undersøgelse, der har været i Gang, man at han vil udvide den, for der er jo dog al Grund til at tro, at der maa være meget, meget mere vidtgaaende Fejltagelser ude i Gaardmandskredse, end vi hidtil har hørt om. Og det andet Ønske, jeg har, er dette, at vi maa faa en Ændring i vore Skattelove, hvorefter de skatteliggende Myndigheder bliver sammensat anderledes end nu. Disse Ønsker har jeg fremsat for det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, da han var Finansminister, men det interesserede ikke den daværende Finansminister at føre dem ud i Livet; han holdt sin Haand over Gaardmanden — naturligvis af Retfærdighedshensyn, det forstaar jeg godt. Men jeg har dog ogsaa mine Meningsfæller. Da jeg ikke kunde komme til det ærede Medlem Hr. Pinstrups Møde, indbød jeg det ærede Medlem Hr. Pinstrup til et Møde i Aarhus, hvor han havde udsættet mig. Det var et offentligt Møde, og det ærede Medlem kunde have faaet Lejlighed til at forsvare sig, men han kom ikke. Da han ikke kom i Aarhus, sørgede jeg for, at Vælgerforeningen, som jeg har den Ære at repræsentere, arrangerede et offentligt Møde i København. Der var fuldt Hus, man var spændt paa at se, hvorledes denne tapre Mand saa ud. Det ærede Medlem viste sig ved den Lejlighed ikke at være Landbruger, men mere noget i Retning af den tapre Skrædder; han kom ikke, han har ikke været til at faa i Tale. Jeg har altsaa maattet nøjes med at forelægge Sagen for disse offentlige Forsamlinger, og paa disse blev følgende Resolution vedtaget, som jeg beder den højtærede Formand tillade mig at oplæse: